

יוצר הפודקאסט 'סיפורי תנ"ך לילדים'

עקיבא צוקרמן

יהושע - סיפור הנצחון

סיפורי תנ"ך לילדים

הבטן של יהושע בן-גון כאבה. הוא השתתף בכל אירועי האבל על משה, נפגש עם מנהיגי השבטים, דיבר עם השופטים והשוטרים, וכל הזמן כאבה לו הבטן. כאב עמוק, דקירות חלשות, מציקות, שכואבות בבטן התחתונה וגם גורמות לבחילה. יהושע הבין שכאב הבטן הזה לא נגרם ממשהו מקולקל שהוא אכל, הוא פשוט היה לחוץ מאוד. ברגע שמשה נפטר, יהושע הפך למנהיג של כל עם ישראל. הוא לא ידע איך עושים את זה. הוא חשש שזה לא יעבוד.

בערב יהושע ישב לבד באוהל שלו, ופתאום שמע קול. קול מיוחד, קצת מפחיד. הקול הזה הרעיד לו את הקצה התחתון של הבטן. זה היה הקול של ה' שדיבר אליו.

ה' אמר ליהושע: "מֹשֶׁה עֲבָדִי מָתָּה, וְעַתָּה, קוּם עֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה! קְדִימָה, אַתָּה צָרִיךְ לַהֲכַנִּיס אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָאָרֶץ כְּנָעַן. יֵשׁ בָּאָרֶץ כְּנָעַן אוֹיְבִים שִׁילַחְמוּ בָכֶם, אֲבָל אַתֶּם תִּצְלַיְחוּ לַנִּצָּח אוֹתָם. כָּל מְקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כַּף רַגְלְכֶם בּוֹ - לְכֶם נִתְּתִיו, בְּדִיּוֹק כְּמוֹ שֶׁהִבְטַחְתִּי לְמֹשֶׁה".

יהושע פחד שהוא לא יצליח להוביל את עם ישראל, שהוא יגיד לכולם להתחיל ללכת ואף אחד לא יקשיב לו. שאנשים יתחילו לצחוק עליו ולספר עליו כל מיני סיפורים. אבל יהושע לא אמר מילה על הפחד הזה. הוא שתק וחיכה לשמוע מה ה' יגיד לו.

ה' המשיך ואמר: "אל תדאג, יהושע. אף אחד מעם ישראל לא יתייצב בפניך ויפריע לך להיות המנהיג. אני אהיה איתך כל הזמן. כֹּאֲשֶׁר הָיִיתִי עִם מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךְ, אֲנִי לֹא אֶעֱזֹב אוֹתְךָ לְרַגַע.

"חֲזֹק וְאָמֵץ!" ה' אמר ליהושע, "אתה צריך להתחזק! יש לך משימה קשה וגדולה, להנחיל את עם ישראל את הארץ שנתתי להם.

"חֲזֹק וְאָמֵץ! בשביל שתצליח במשימה הזו אתה צריך להתחזק ולהתאמץ לשמור את המצוות ואת התורה שמשה לימד אתכם. לא רק אתה, יש לך אחריות לדאוג שכל עם ישראל ישמרו את התורה.

"לא ימוש סֵפֶר התורה הזֶה מִפִּיךָ, וְהָגִיתָ בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה, לְמַעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכֹל הַפְּתוּב בּוֹ, כִּי אַז תִּצְלִיחַ אֶת דְּרָכְךָ וְאֶז תִּשְׁפִּיל. תִּלְמַד תּוֹרָה, תִּקְרָא בָּהּ כָּל הַזְּמַן. כָּל יוֹם וְכָל לַיְלָה, כָּל רֹגַע וְרֹגַע שֵׂאתָה יִכּוֹל. וְכֵךְ תִּצְלִיחַ בְּמִשְׁמִימוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁלְךָ. חֲזֹק וְאָמֵץ! אל תפחד, קדימה!" ואז היה שקט. הדיבור של ה' פסק. בשקט הזה יהושע שמע את הלב שלו פועם חזק מאוד. הוא ידע שהוא צריך לקום ולהגיד לעם ישראל מה לעשות. להתחיל להיות המנהיג שלהם. יהושע שלח את העוזר שלו לקרוא לחבורת הכרוזים.

את חבורת הכרוזים משה הקים. בזמן שבני ישראל יצאו ממצרים לא היו רמקולים ולא היו פלאפונים, לא היה אינטרנט ואפילו לא עיתון, אז מה עושים כשצריך להודיע משהו לכל העם? בכל פעם שמושה רצה להודיע הודעה במחנה ישראל, הוא היה שולח לקרוא לכרוזים. הם היו מתפזרים בכל מחנה ישראל, בכל הרחובות ובכל הפינות והכיכרות, וצועקים שוב ושוב את ההודעה עד שכולם היו שומעים.

כשחבורת הכרוזים התאספה כולה באוהל של יהושע, הוא ציווה אותם: "לכו תגידו לכל עם ישראל להכין אוכל לדרך, אנחנו יוצאים למסע. עוד שלושה ימים אנחנו חוצים את הירדן ונכנסים לארץ כנען. צריך להכין כריכים, מים, פירות וחטיפים לדרך. תדאגו שלכולם יהיה מספיק אוכל למסע הזה."

במקום לצאת מהאוהל, הכרוזים עמדו והסתכלו על יהושע, שלא הבין למה הם מתעכבים: "מה קורה איתכם? למה אתם לא זזים? קדימה, צאו לדרך!"

"אדוננו יהושע, יכול להיות שהתבלבלת?" אחד מהם העז לשאול. חבר שלו התנדב להסביר, "אָה, אולי שכחת שאנחנו אף פעם לא מכינים צידה? בכל השנים שאנחנו הולכים במדבר,

אף פעם לא הכנו סנדוויצ'ים. המן יורד מהשמים עבורנו כל בוקר, כל יום. למה שנכין אוכל לדרך?"

"לא התבלבלתי", השיב יהושע, "משה מת, וחלק מהדברים שהתרגלנו אליהם הולכים להשתנות. מעכשיו, צריך להכין צידה לדרך. לאסוף מן שיספיק לשלושה ימים. תסבירו את זה בבקשה כמו שצריך בכל המחנה. קדימה!"

כעבור כמה רגעים נשמעו הקריאות בכל המחנה: "הקשיבו הקשיבו! הודעה מאדוננו יהושע! להכין אוכל! אנחנו יוצאים לדרך! עוד שלושה ימים אנחנו חוצים את הירדן!"

האנשים ששמעו את ההודעה לא הבינו. מה פתאום להכין אוכל? במשך כל השנים במדבר לא רק שלא היה בזה צורך, היה אסור ללקט יותר מן ממה שצריך לארוחות של אותו היום. בני ישראל היו צריכים לסיים את כל המן שאספו, ואסור היה להשאיר למחר. הכרוזים קראו בקול וגם הסבירו לכל הסקרנים את מה שיהושע הסביר להם על השינוי.

אחרי שיהושע שלח את הכרוזים, הוא פנה לטפל במשימה דחופה נוספת, הפעם במחנה של שבט ראובן. לפני שהלך לשם, יהושע ביקש מהעוזר שלו שידאג שגם הנשיא של שבט גד והנשיא של שבט מנשה יגיעו לפגישה אצל נשיא שבט ראובן.

"אתם זוכרים את ההבטחה שנתתם למשה רבנו?" שאל יהושע את שלושת הנשיאים.

שלושת הנשיאים הנהנו, אבל ליהושע היה חשוב לחזור ולהזכיר בדיוק את פרטי ההסכם. "קיבלתם נחלה פה, בעבר הירדן המזרחי. אתם לא תגורו בארץ כנען. כשמשה נתן לכם את הנחלה הזו, הבטחתם לו שכל הלוחמים מהשבט שלכם ייכנסו עם בני ישראל לארץ ויילחמו עליה. אתם תקימו יחידות סיור מיוחדות, תהיו החלוצים שילכו בראש הצבא בכל המלחמות. הבטחתם שתישארו בכל המלחמות עד שבני ישראל יסיימו לכבוש את כל הארץ ולחלק אותה לשבטים. אני רוצה לוודא שלא שכחתם את ההבטחה ושאתם עומדים לקיים אותה!"

"כמובן", ענה נשיא שבט ראובן, ושני הנשיאים האחרים הנהנו בראשם. "אנחנו זוכרים את ההבטחה שלנו ומקיימים אותה. אנחנו איתך כמו שהיינו עם משה, כל מה שתגיד לנו - נעשה".

"דרך אגב, אתה צריך עזרה עם איזשהו שבט או באיזה עניין?" הנשיא של שבט גד שאל את יהושע, "אם כן, רק תגיד. אנחנו כאן כדי לעזור לך. אם מישהו לא מקשיב לך, דבר איתנו ונדאג לטפל בו. אתה המנהיג שלנו, בדיוק כמו שמשה היה!"

יהושע שמח. הוא הרגיש שהעניינים מתחילים לזוז, ושהיום הראשון שלו כמנהיג עבר בצורה מוצלחת. אבל הוא נזהר לא להתלהב, כי הוא ידע שזו רק ההתחלה והחלקים הקשים עוד לפניו.

המבצע הראשון שעמד לפני יהושע היה חציית נהר הירדן ואחריו מלחמת יריחו, והגיע הזמן להכין אותו. ליהושע היה ניסיון צבאי. הוא הוביל את המלחמה הראשונה שהייתה לעם ישראל אחרי יציאת מצרים, המלחמה בעמלק. מאז היו מלחמות רבות, ויהושע תמיד היה בין המפקדים הבכירים ביותר.

הדבר הראשון שרצה יהושע הוא ללמוד את השטח. נשק טוב ותחמושת מתאימה חשובים מאוד בשביל לנצח מלחמה, וגם חיילים מאומנים, וכמובן אספקה של אוכל ומים לקרב. אבל כל זה לא מספיק. מי שרוצה לצאת למלחמה, צריך לדעת איך נראה שדה הקרב, מי האויב, כמה חיילים יש לו וכמה נשק, האם הוא ערוך למלחמה, האם החיילים שלו מאומנים והיכן נמצאות העמדות שלו. קשה מאוד להתקיף בלי מודיעין, ובדיוק משם יהושע התכוון להתחיל.

יהושע הכיר היטב את תפקיד המרגל ואת החשיבות שלו. היה לו ניסיון אישי במשימות ריגול ומודיעין - הוא הרי היה אחד המרגלים שמשה שלח לתור את ארץ כנען לפני חטא המרגלים.

יהושע קרא אליו לאוהל לפגישה סודית את פ' ות', שני חיילי מודיעין ששמותיהם אסורים בפרסום. הם היו חיילים מנוסים, מאומנים, שקטים ומסורים שיהושע הכיר היטב. המשימה שיהושע נתן להם הייתה לחצות בחשאי את הירדן ולהיכנס ליעד הראשון של ישראל: יריחו. בעיר יהיה עליהם להסתובב, להתבונן, לחוש את האווירה ולשמוע על מה מדברים האנשים. הם היו צריכים גם ללמוד את הכוח הצבאי ואת יכולות ההגנה של העיר - ולאחר השלמת המשימה, לחזור ליהושע ולדווח לו ישירות כל מה שהם ראו והבינו.

המרגלים חצו בחשאי את הירדן והגיעו לשערי יריחו. הם תכננו קודם כול למצוא מקום שבו הם לא יבלטו כדי שלא יגלו אותם, ומצד שני שבו אפשר לפגוש אנשים, לדבר איתם ולשמוע מה קורה בעיר. הם עברו בשערי העיר, ושמעו רעש מוזר ומסקרן מאחד הבתים הראשונים.

זה היה הפונדק של רחב הזונה. מקום קצת אפל שהיה אפשר לקבל בו מיטה ללילה. חדר האוכל של הפונדק היה בעצם פאב. הגישו שם אוכל ושתיה, וגם אלכוהול. בפאב ישבו האורחים של הפונדק, וגם תושבים מקומיים שרצו לשבת בנחת על כוסית. יכולת לפגוש שם קצינים בצבא שבאו לארוחה טובה עם כוס יין, סוחרים שבאו למכור ולקנות כל מיני דברים ביריחו, וגם כל מיני טיפוסים מפקפקים ולא בהכרח נעימים שהתעניינו בעיקר ברחב.

פ' ות' החליטו לבדוק את המקום. הם נכנסו למבואה והציצו על הפאב משמאל. ההתרחשות נראתה להם מקום טוב להתחיל ממנו: שם הם יוכלו לפטפט קצת עם אנשים, ובין השורות להבין מה צריך לדעת על העיר ומאיפה משיגים את המידע. הם הלכו ימינה לכיוון הקבלה, ופגשו שם את בעלת הבית - אישה מקועקעת, שלא נראתה כמו הטיפוס הכי מהוגן ושגרתני.

”אפשר לקבל בבקשה חדר?” פ' ביקש.

”שני שקלי כסף בבקשה”, רחב ענתה. ת' הניח את המטבעות בידה, והאישה הובילה אותם במדרגות קומה אחת למעלה. ”זה החדר”, היא אמרה כשפתחה את החדר.

על רצפת החדר היו שאריות מזון ועטיפות אוכל. הפינות בתקרה היו מכוסות קורי עכביש. המצעים היו מבולגנים והיה ברור שהם לא כובסו מאז שהאורחים הקודמים עזבו. ומעל הכול בלט בחדר ריח מעורר בחילה. אף אחד משניהם לא היה בוחר בחדר הזה לנופש משפחתי, אבל האישה לא שאלה אותם מי הם ומאיפה באו, וזה בדיוק מה שהם היו צריכים.

”תודה רבה”, ת' אמר. רחב בחנה אותם במבט קצת חודרני, אמרה ”בבקשה”, יצאה וסגרה את הדלת.

לרכישת הספר הגלא

#יהושע_פרק_א

#יהושע_פרק_ב

